

Yoksul

– Halis Kandmr · 07 Kasım 2014

Anadoluda bir tabir vardır :
" Sen benim başımdaki külâh'a bakıp,
Değirmenci mi zannettin ? " diye
Bir zamanlar ben de,
Öyle zengindim ki !
Böyle yoksul,
Bir garib kul falan değildim.
Heygidi ! ...
Neylersin işte,
Yoksulluk da varmış nasipte.
Bilseniz yitirdiğim umutlarımı,
Hayallerimi
Özlemlerimi.
Her biri dağlar kadardı.
Zifirilerime doğarlardı.

Bir kış günüydü.
Ayaz kesiyordu her yer.
Sarı saçlı,
Çakır gözlü bir yoksul kapımı çaldı.
Acıdım,
Yüreğimin kapılarını açtım
İçeri aldım.
Sardım sarmaladım.
Keşke almaz,
Sarmaz olaydım.
Nem varsa aldı götürdü benden,
Resmen çaldı.
Bu yüzden bütün heveslerim kursağımda kaldı.

Şimdi ;
Leylanın saçları kadar ömrüm olsun isterdim
Çöle revân olmak için.
Lâkin ;
Kaderde yazılından başkasını yaşamıyormuş insan

Ne bir istisna,
Ne de iltimas yokmuş bunda.
Meğer ne yoksulluklar varmış kısacık ömrümün sonunda.

Yazsın,
Yazılsın yine şiirler.
En akli başında şairlerden tutun da,
En deli-dolusuna varıncaya kadar.
Yalnız bir şartla !
Umut koksun bütün şiirler.
Rahmet olup düşün kurak topraklara,
Can versin,
Kan versin.
Boy boy filizlensin,
En cılız sevdalar bile.
Kıskansın Mecnunları,
Kıskansın Leylâlar.
Yusuf Yusuf diye
Çatlasın Züleyhâ'lar.

Halis Kandemir